

ความเห็นส่วนตัว  
ของ นายอุดม รัฐอมฤต ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๓๓/๒๕๖๖

วันที่ ๒๕ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ศาลฎีกา

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นางปัทมาภา จันทร์ขุ่ม) ในคดีหมายเลขดำที่ ครพ. ๑๒๒/๒๕๖๖ คดีหมายเลขแดงที่ ครพ. ๔๐๐๙/๒๕๖๖ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของจำเลยและเอกสารประกอบสรุปได้ดังนี้

นายศุภรัฐ อังสิริกุล เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องนางปัทมาภา จันทร์ขุ่ม เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดกระบี่ ขอให้บังคับจำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินและอาคารพิพาทของโจทก์และส่งมอบที่ดิน และอาคารพิพาทคืนโจทก์ในสภาพเรียบร้อย ศาลจังหวัดกระบี่พิพากษาให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สิน และบริวารออกไปจากที่ดินและอาคารพิพาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษายืน จำเลยยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาและยื่นคำร้องขอทุเลาการบังคับคดี

ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลฎีกา จำเลยโต้แย้งว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ บัญญัติห้ามคู่ความฎีกา วันแต่ จะได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา คดีที่ศาลฎีกามีคำสั่งอนุญาตให้ฎีกาจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย มากกว่า โดยจะได้รับการพิจารณาของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา ส่วนคดีที่ไม่ได้รับอนุญาต ให้ฎีกาจะได้รับการพิจารณาจากศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์เท่านั้น ทำให้คู่ความในแต่ละคดีได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกัน เกิดความไม่มั่นคงในกระบวนการยุติธรรม ไม่เป็นไปตาม หลักนิติธรรมและเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมด้วยเหตุผลของความแตกต่างในสถานะของบุคคล ตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒๒/๒๕๖๕ ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ



มาตรา ๕ และมาตรา ๒๗ ขอให้ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

ศาลฎีกาเห็นว่า จำเลยโต้แย้งว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๗ ซึ่งศาลฎีกาจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดี และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ จึงส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำโต้แย้งของจำเลยไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่ ในกรณีนี้ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๗ หรือไม่ บทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่ศาลฎีกาจะใช้บังคับแก่คดี เมื่อจำเลยโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัตินี้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ กรณีเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ดี ส่วนที่จำเลยโต้แย้งว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ หรือไม่ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญวางเป็นแนวไว้ว่า มาตรา ๕ เป็นบททั่วไปที่วางหลักความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญไว้ โดยมีได้มีข้อความที่เป็นการคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพไว้เป็นการเฉพาะ ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในส่วนนี้ จึงมีคำสั่งรับไว้พิจารณาวินิจฉัยเฉพาะประเด็นที่ขอให้วินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ หรือไม่ และเพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณาให้นำพยานเอกสารที่ได้จากการไต่สวนในคดีคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๒/๒๕๖๕ (เรื่องพิจารณาที่ ๕/๒๕๖๕) ซึ่งเป็นกรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๑๘๙ หรือไม่ เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำโต้แย้งของจำเลย พยานเอกสารที่เกี่ยวข้องและเอกสารประกอบแล้วเห็นว่า คดีเป็นปัญหาข้อกฎหมายและมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ จึงยุติการไต่สวนและกำหนดประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือไม่



## ประเด็นวินิจฉัย


ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือไม่

## ความเห็น

แม้ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมกำหนดให้ศาลยุติธรรมมีสามชั้นศาล คือ ศาลชั้นต้น ศาลชั้นอุทธรณ์ และศาลฎีกา<sup>๑</sup> แต่ก็ยังเป็นเพียงการกำหนดในเชิงโครงสร้างของระบบศาลยุติธรรมว่ามีลำดับชั้นอย่างไรเท่านั้น มิได้บังคับให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีทุกประเภทในศาลยุติธรรมต้องดำเนินไปทั้งสามชั้นศาล หากแต่คดีประเภทใดมีกระบวนการพิจารณาตามลำดับชั้นศาลใดบ้างต้องเป็นไปตามกฎหมายวิธีพิจารณาความในคดีประเภทนั้น ๆ ซึ่งว่าด้วยการใช้สิทธิของคู่ความในกระบวนการพิจารณาของศาล ระบบการฎีกาตามกฎหมายไทยก่อนการดำเนินการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เปิดโอกาสให้คู่ความมีสิทธิอุทธรณ์จนถึงชั้นฎีกาตามขั้นตอนของกฎหมายได้อย่างกว้างขวางทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมาย ส่งผลให้คู่ความนำคดีมาสู่การพิจารณาจนถึงชั้นศาลฎีกาจำนวนมาก เกิดปัญหาคดีล้นศาลและการพิจารณาคดีล่าช้า จึงได้มีการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการฎีกาเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๘ กฎหมายดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงหลักการฎีกาจากระบบสิทธิ (Appeal as of Right) เป็นระบบอนุญาต (Discretionary Appeal)<sup>๒</sup> โดยคู่ความหรือผู้ถูกกระทบสิทธิจากคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์อาจฎีกาได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา เท่ากับกฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะพิจารณารับฎีกาเพื่อตรวจคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์อีกชั้นหนึ่งหรือไม่ เนื่องจากบทบัญญัติในส่วนของการฎีกาแต่เดิมไม่สามารถถ่วงถ่วงคดีที่ไม่เป็นสาระอันควรแก่การวินิจฉัยของศาลฎีกาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมเกิดความล่าช้า ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นและความศรัทธาที่มีต่อระบบศาลยุติธรรม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ จึงกำหนดให้ศาลฎีกามีอำนาจถ่วงถ่วงเบื้องต้นว่าคำขอฎีกาในกรณีใดสมควรได้รับอนุญาตให้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกา เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

<sup>๑</sup> พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๑

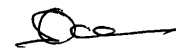
<sup>๒</sup> สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. บันทึกการประชุมคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (แก้ไขเพิ่มเติมการอุทธรณ์ฎีกา) ครั้งที่ ๓/๒๕๕๘, หน้า ๔ - ๕.



ให้ความเป็นธรรมอย่างแท้จริงและรวดเร็วแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายโดยการกำหนดเป็นหลักการทั่วไป  
ให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์เป็นที่สุด

จำเลยแสดงเหตุผลโต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑  
มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง  
เนื่องจากการขออนุญาตฎีกาเป็นกระบวนการทางกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชนที่ไม่เห็นด้วย  
กับคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ที่ควรใช้สิทธิฎีกาได้เสมอ การไม่ให้ฎีกาจะต้องเป็นข้อยกเว้น แต่บทบัญญัติ  
แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙  
เป็นบทบัญญัติซึ่งวางหลักห้ามฎีกาไว้เป็นหลัก โดยจะฎีกาได้ต่อเมื่อเข้าข้อยกเว้นและได้รับอนุญาตฎีกา  
จากศาลฎีกา ประกอบกับการที่ศาลฎีกามีคำสั่งอนุญาตฎีกาจะมีผลทำให้คดีนั้นได้รับความคุ้มครอง  
จากกฎหมายมากกว่าเพราะจะได้รับการพิจารณาครบ ๓ ลำดับชั้นศาล ทั้งศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์  
และศาลฎีกา ส่วนคดีที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาจะได้รับการพิจารณาเพียงศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์เท่านั้น  
เป็นผลทำให้คู่ความในแต่ละคดีได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกันและเกิดความไม่มั่นคง  
ในกระบวนการยุติธรรม บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจึงส่งผลให้บุคคลได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย  
ไม่เท่าเทียมกัน ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง

เห็นว่า พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๒๗)  
พ.ศ. ๒๕๕๘ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเดิม โดยมาตรา ๒๔๔/๑ กำหนดให้  
คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์เป็นที่สุด และมาตรา ๒๔๗ กำหนดให้การฎีกาคำพิพากษา  
หรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์จะกระทำได้อต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา อันเป็นการเปลี่ยนหลักการ  
ในเรื่องการฎีกาจากระบบสิทธิเป็นระบบอนุญาตนั้น มิใช่การตัดสิทธิคู่ความมิให้นำคดีขึ้นสู่ศาลฎีกา  
โดยเด็ดขาด เพียงแต่เป็นการเพิ่มกระบวนการกลั่นกรองในชั้นฎีกาเพื่อให้คดีที่มีความสำคัญตามที่บัญญัติ  
ในมาตรา ๒๔๙ วรรคสอง ซึ่งเป็นกรณีที่ศาลต้องพิจารณาในประเด็นที่สำคัญต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็  
กรณีที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ หรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน กรณีเมื่อคำพิพากษา  
หรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญขัดกันหรือขัดกับแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษา  
หรือคำสั่งของศาลฎีกา กรณีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญ  
ซึ่งยังไม่มีแนวคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกามาก่อน กรณีเมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์  
ขัดกับคำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุดของศาลอื่น กรณีเพื่อเป็นการพัฒนาการตีความกฎหมาย  
หรือกรณีที่เป็นปัญหาสำคัญอื่นตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ซึ่งศาลฎีกาก็อาจมีคำสั่งอนุญาต  
ให้ฎีกาโดยไม่ต้องคำนึงถึงประเด็นปัญหาข้อเท็จจริงหรือปัญหาข้อกฎหมายและจำนวนทุนทรัพย์



การกลั่นกรองดังกล่าวจะทำให้เกิดความเป็นธรรมเพราะการพิจารณาเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ไม่เปิดโอกาสให้มีการประวิงคดี

อนึ่ง การวางหลักให้คู่ความมีสิทธิเข้าถึงความยุติธรรมตามปกติในชั้นศาลอุทธรณ์โดยกำหนดให้ศาลอุทธรณ์ทำหน้าที่ตรวจสอบ ทบทวน และกลั่นกรองคำพิพากษาศาลชั้นต้นสอดคล้องกับหลักการตรวจสอบการพิจารณาคดีได้สองชั้นศาล (Double Degree of Jurisdiction) ซึ่งคู่ความมีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยชี้ขาดคดีได้อีกครั้งหนึ่ง โดยถือว่าเป็นสิทธิของบุคคลที่คดีของตนจะได้รับการพิจารณาพิพากษาจากศาลอย่างน้อยสองชั้นศาลที่ต่างกัน ภายใต้เงื่อนไขอย่างเดียวกัน โดยมีศาลชั้นต้นเป็นศาลพิจารณาคดีทั้งปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายในลำดับแรก ส่วนศาลอุทธรณ์เป็นศาลพิจารณาคดีได้ทั้งปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายในลำดับที่สอง (Second Trial Court) เพื่อเป็นหลักประกันความยุติธรรมแก่คู่ความ ดังนั้น การขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาต้องคำนึงถึงความสำคัญของการตรวจสอบทบทวนคำตัดสินของศาลที่ตัดสินคดีมาถึงสองชั้นศาลแล้วว่ามีเหตุผลความจำเป็นหรือไม่ เพราะเหตุใด โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายในส่วนที่ศาลล่างพิจารณามาจนเป็นข้อยุติแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่ย่อมเป็นไปเพื่อการตรวจสอบปัญหาการใช้การตีความในปัญหากฎหมายเป็นสำคัญ อันจะเป็นการวางหลักกฎหมายเพื่อเป็นแนวทางการปรับบทกฎหมายให้การวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดีไปในมาตรฐานเดียวกัน โดยไม่ก้าวล่วงไปวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาหลักฐานอันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งศาลที่ทำหน้าที่ไต่สวนพยานหลักฐาน (Trial Court) จะเป็นผู้รับผิดชอบ ส่วนศาลฎีกาจะทำหน้าที่ของศาลสูงในฐานะศาลทบทวนข้อกฎหมาย (Review Court) เป็นหลัก ไม่ได้ทำหน้าที่ไต่สวนพยานหลักฐานหรือข้อเท็จจริงอย่างเช่นศาลล่าง

สำหรับมาตรา ๒๔๘ กำหนดไว้อย่างชัดเจนให้การพิจารณาและวินิจฉัยคำร้องตามมาตรา ๒๔๗ กระทำโดยองค์คณะผู้พิพากษาที่ประธานศาลฎีกาแต่งตั้ง ซึ่งประกอบด้วยรองประธานศาลฎีกาและผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาอีกอย่างน้อยสามคน และมาตรา ๒๔๙ วรรคสองได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเชิงเนื้อหาของกรฎีกาว่าต้องเป็นกรณีปัญหาสำคัญสำหรับการพิจารณาคำร้องขออนุญาตฎีกาไว้ตาม (๑) ถึง (๖) บทบัญญัติดังกล่าว เปิดโอกาสให้คู่ความทุกฝ่ายขออนุญาตฎีกา หากคำร้องขออนุญาตฎีกาใดมีลักษณะเป็นกรณีปัญหาที่สำคัญแล้ว ย่อมได้รับการอนุญาตให้ฎีกา คู่ความสามารถขออนุญาตฎีกาในปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัยได้อย่างเท่าเทียมกัน และเป็นธรรมแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องอย่างแท้จริงและรวดเร็วขึ้น การไม่ได้รับอนุญาตฎีกาก็เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดเงื่อนไขไว้ มิได้ให้ดุลพินิจแก่ศาลฎีกาในการสั่งคำร้องขออนุญาตฎีกาโดยปราศจากหลักเกณฑ์ที่แน่นอน คู่ความในคดีย่อมได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน หากมีเงื่อนไข



ในการขออนุญาตฎีกาเหมือนกัน ศาลฎีกาย่อมสั่งคำร้องขออนุญาตฎีกาตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด เช่นเดียวกัน เห็นว่าที่จำเลยยกคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒๒/๒๕๖๕ กรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการที่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๖ วรรคสี่ ให้สิทธิแก่อัยการสูงสุดมีคำร้องฎีกาคดีดังกล่าวได้เพียงฝ่ายเดียว โดยศาลฎีกาต้องรับฎีกา ในขณะที่ คู่ความอื่นไม่มีสิทธิในลักษณะเดียวกันเป็นหลักกฎหมายที่ก่อให้เกิดความไม่เสมอภาค เป็นคนละกรณี กับการที่คู่ความในคดีแพ่งได้รับอนุญาตฎีกาตามคำขอหรือไม่ เพราะองค์คณะศาลฎีกาย่อมต้องพิจารณาคำร้องขอฎีกาไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติโดยเท่าเทียมกัน ไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาค ไม่จำกัดการใช้สิทธิของบุคคลและไม่ทำให้บุคคล ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกัน ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาคดีความแพ่ง มาตรา ๒๔๔/๑ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง



(นายอุดม รัฐอมฤต)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ